

Nya dikter.

Lindman, Volmar,

81 A Br.

LINDMAN, V.
Nya dikter

Piet. Sv.
(Pn)

Lehningfors
1894

Vittark.
50.
(Pr)

V. Lindman.

Drya Dikter

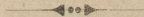
Pris 1 mk.

95
—
990

NYA DIKTER

AF

almor
V. LINDMAN.

HELSINGFORS 1894.
HUFVUDSTADSBLADETS NYA TRYCKERI.

LETTER

1871

1871

En liten solglimt.

Hon kom som våren med löften
om sol och sällhet till hemmets vrå
och lyste där förr var mörker
och bragte hjärtan att högre slå.

Och gladt såsom fågelungens
ljöd hennes kvitter i morgonväkt,
och ljus och härlig var drömmen,
då kvällen kommit och sol blef släkt.

Hon flydde. Som blomman dignar
för stormens famntag, hon föll också
med rosornas glöd förbleknad,
med strålen slocknad i ögon blå.

Och så som då hösten kommer
och natten sveper sin mörka päll,

var solen i hast fördunklad
för nyss så lyckligt och fridfullt tjäll.

Och så som då sången bortdör
och lämnar tystnad och tomhet kvar,
i hemmet uppstått en saknad,
som tynger lifvet för mor och far.

Nydaning.

Se ej en bårduk
i hvita drifvan,
se ej i bryggan,
som enar stränder.
ett vågens band.

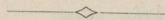
Ett flöde solljus,
en drill från skogen —
och drifvan smälter
och böljan vaknar
vid blomklädd strand.

Ty också under
den kalla ytan
ett hjärta klappar
af vårlig längtan,
af hopp och tro.

Hvad blick ej hinner,
ej tanke mäter,
dock glöder längst på
det dolda djupet
förutan ro.

Och blott en vänlig
en välment smekning —
och ledsnan viker
från rynkad panna
och munnens drag.

I solljus bytes
alt grubblets mörker
och sinnet lifvas,
och säll man talar
om nyfödd dag.

Hvad vill du väl?

Hvad vill du väl. En knapp i livvets vår,
till bragder, stordåd ren din tanke når
men hunnen dem och midt i stridens brand
du suckar efter hemmets lugna strand.

Hvad vill du väl? Förskjuten, ringa, böjd
af nød och armod, upp mot lyckans höjd
du lystet blickar, guldets vinkar där;
men i ditt våld det dig en börda är.

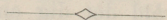
Hvad vill du väl? Se in i tid, som gryr?
Ge aktning minnet af den dag, som flyr?
Och sen, då alt är klarhet, flykta bort
ifrån den sällhet, som du njöt så kort.

Är du ett irrbloss blott, en nyckens träl,
som ej förstår dig själf, ditt eget väl,

är du den morgonfläkt, som hoppfull log,
men innan kvällen i böljans armar dog?

Är du den stråle ljus, som mörkret bräkt
och banat väg för nyfödd morgonväkt?
Eller kanske den skugga, som går fram,
då solen släkts och tystnat dagens glam?

Nej, svarar du, min traktan högre går,
min längtan aldrig här sin lösning får;
jag ega vill den skatt, som tid ej tär,
vill blomstra när den vår, som evig är.

En sommarsaga.

Jag såg den tjusande ungmön där
på klippans topp å det friska skär,
då solen glödde som rikast
och saftigt rödt log hvart smultronbär.

Jag såg de näpnaste fötters par,
den blick, som egde en glans så klar,
att silfverglittret på vågen
en svag reflex af dess skönhet var.

Och dold af träden, där fågeln kvad
sin enkla visa bland barr och blad,
den lilla villan var uppförd
med smäckra utsprång och balustrad.

Men sommarn flyr som din bästa dröm
och höstens skur är ej mild och öm,

så kommer vintern — tyrannen;
men våren tröstar: „din sorg förglöm!“

Snart log i glitter igen hvar våg
och ängen sållad af blommor låg
och slupen gungade makligt,
förtöjd vid bryggan med stadigt tåg.

Men högst på toppen af strandens häll
satt bygdens pärla i sommarkväll,
och lifslust sjöd i hvar fiber,
och ögats glans var så varm, så säll.

Nu spratt hon till — o, det var blott han,
som hon i drömmarna återfann
och äfven i dagens vaka —
så korttänkt stundom man vara kan.

Hvad sen de sade blott natten vet
och vind, som svalkade kind så het.
Den sommarsaga de diktat
har diktats om i oändlighet.

Goda råd.

Behåll ditt hjärta fritt från onskans slagg,
var blyg som blomman, klädd i morgondagg,
lik fågeln blif med sinnet lugnt och rent,
om också lyckan dig sitt guld förment.

Behåll din tanke fri från vantrons natt
och sök ej få i första hugskott fatt;
som örnen spänn din vinge, men i bön —
och du skall få en gång din drömda lön.

Behåll din aktning som en man för dig
och trampa ej den feges hala stig,
se i ditt värk den dom, som blir din lott,
om du har felat eller kämpat godt.

Och kalla lifvet ej en börda blott,
om bland de ringa du din plats har fått.
Den minsta våg kan växa till, min vän,
ja, lyftas upp mot själfva himmelen.

Jul på hafvet.

Frid öfver jorden och dess split och färd
” Åt honom äran, som är ensam värd
vår tack i lifvet och vår lit i döden.“
Så stiger fromt vid vreda stormars dån
ur enslig nattvakts bröst en stilla bön
till länkaren af mänskolifvets öden.

Kamraterna i skansen länge se'n
från mödorna där ute slumrat re'n,
de vaggas nu på drömmens lugna vatten;
han står allena med sin ratt i hand
och blickar stadigt genom stridens brand
och skuggorna, som lägga sig till natten.

Då brister skyn i hast. En stjärnas ljus
har tändts där fjärran i Allfaders hus

och en osynlig hand ses stormen stilla,
och månen blickar vän på vågen ner,
dess skimmer här så klart han tecknad ser,
ej någon makt kan mer hans kosa villa.

Och minnen från det flydda gå igen,
hans hjärta veknar uti lifvet än
och slår sitt slag helt varmt för fosterbygden,
där han det bästa dock af alt har lärt:
hvad fadershemmet för sitt barn är värdt,
en kamp för sanningen, för tron och dygden.

Och nu står julen där med ljus i brand
och glädjen gästar fritt kring sjö och strand
och dagens mödor ha en stund fått fara,
o, hur han längtar, att hälst en minut
få flykta dit och hvila riktigt ut;
ty där, blott där kan fröjden sällast vara.

„Frid öfver jorden, frid åt alla dem,
som ega barnets kärlek till sitt hem
och tron på Herrens ord i alla öden,
för dem skall julens ljus och fröjd och sång
förbytas till en evig fest en gång,
då kärlek bäddat dem till ro i döden.“

Så tänker sjömannen, och klar en tår
på brunstekt kind i nattens stillhet går
och dallrar där en stund och glömd försvinner,
men i hans bröst en frid så underbar
har lämnat hopp och sann förtröstan kvar,
och ny en bön uppå hans läppar brinner.

Han ber sin julebön för mor och far,
för bror och syster, deras framtids dar —
de skulle nog också ej honom glömma —;
och snart i skansen efter fullgjordt id
han ses förflyttad långt från storm och strid
att hemmets julefröjd i drömmar tömma.

Ett litet ord.

Ett litet, vänligt ord och sagdt i rättan tid
kan skänka såradt bröst dess länge sökta
frid,
ett litet ord, till lif i onda syften födt,
kan reda rikens fall och göra land förödt.

Mitt barn, då än du hör en älskad moders röst
sitt *hoppas!* bjuda dig i mörk och kulen höst,
hur fylles ej ditt bröst af varma känslors svall,
och du står upp igen från armod, lågt förfall.

Och då i tviflets natt du länge vilse gått,
så långt, långt från det ljus, hvars kraft
du ej förstått,
och så ditt öra hör det enkla: *tro!* och *bed!*
hur stiger himlen ej på jorden till dig ned!

Och om nå'n gång din lott dig synes tung och
svår,

då lyckan svika vill, fast pliktens väg du går,
och så ett *svikta ej!* dig når — dess innebörd,
du måste fatta den, den rösten skall bli hörd.

Du har ju fosterland, du har ju härd och hem,
du har ju maka, barn och plikter emot dem;
än mer: ett lif, sin tröst hos lumpen feighet ser,
är ju ett slafveri, det är ett lif ej mer.

Barnatro.

Öfver kyrkogårdens vissna prakt
vintern ren sin kalla mantel lagt.

Liten pilt, än' stödd vid moders hand,
följt hit ut till dödens stilla land.

Här man sagt att älskad syster låg,
hunnit hamn från strid på livvets våg;
nu hon hade det så skönt, så godt,
hade ängelns hvita vingar fått.

Vintern flydde, vårens sol bröt fram,
skogen nåddes snart af fåglars glam,
vågen löstes ifrån isens band,
det blef lust och lif kring sjö och strand.

Så en gång han följde åter med
till den stora kyrkogårdens fred,

och hvad såg han — tusen blommer små,
där nyss drifvan legat kall och grå.

Ögat glänste till, på läppars par
stum en fråga sökte efter svar.
Hon förstod det: „Våren blomman födt.
Alt skall vakna upp, som nyss var dödt.“

Vårens saga slöts. Kring äng och dal
stodo blomstren upp i häjdlöst tal;
liten pilt med undran detta såg,
och en tanke föddes i hans håg.

Så en dag, då alt i sommarskrud
prunkade så skönt som festklädd brud,
sporde han med ögat sällsamt klart:
„Alt har vaknat, kommer *hon* ej snart?“

Till henne.

Jag sett dig så många gånger
i glädje, i sorg, i strid,
jag slutit dig till mitt hjärta
i soliga hemmets frid.

Jag stött kanske kallt dig från mig
också mången bitter stund,
och kanske du själf har saknat
nå'n gång för vår sällhet grund.

Och dock, då jag ensam dröjer
och finner dig fjärran dold,
hur känner jag mig så sorgsen
som vore min lycka såld?

Hvi sammanprässas mitt hjärta
som vore dess ro förtärd,
som mer ej en stråle solljus
fans till för den vida värld?

Hälgdagsro.

Hör tempelklockans röst!
Till fadersbröst,
till ostörd andakt hon dig stilla bjuder.
„Du, som arbetar för ditt hem, ditt bröd,
du, som har blifvit här ett bräckligt stöd,
kom, hämta kraft och tröst!“ så mildt det
ljuder.

I Herrens eget hus
bor frid och ljus,
bor mer än du där ute sällan finner.
Här kan ditt hjärta fritt af glädje slå,
här kan du söka hägn, den jämvikt nå,
som du i lifvet blott så sparsamt hinner.

Och rundtomkring så tyst
af solen kyst
en rad af kullar uppå kyrkogården.
Här slumrar vandrarn efter livvets strid,
här kan du trötte sist ock vinna frid,
ty Herren har om sina trogna vården.

På åldringens hedersdag.

Hvad gör det om rosen på kinderna dör
och vintern strör snö i vårt hår,
om blicken ej strålar så eldig och skön
som en gång i gryende vår,
blott hjärtat är ungt och den eviges hand
omhägnar vår hydda på fädernestrand.

Nu mognar till skörd det i dal och på höjd
och glad står i väntan vår håg
och fåglarna kvittra sin visa med fröjd
och glittrande gungar hvar våg
och festklädda skaror i skymmande kväll
ses samlas hos dig i ditt hemtrefna tjäll.

En skörd för ditt hjärta jag skådar i dem;
en rikedom är det för visst
att under sin färd mot ett hägrande mål
med kärlek få hälsas till sist,
att slumra till ro från de fjättrande band
med hjärtats farväl från den svinnande strand.

En hälsning ur fjärran, en bön för ditt väl,
en tack för de dagar, som flytt,
om höstmörker tynger och grumlar din själ,
var tröst! det skall våras på nytt;
var tröst! bortom tidens fördunklade strand
det eviga ljuset ej släcker sin brand.

Fiskefärden.

Solen ren ett flöde strålar sänder
genom skogen, saftigt sommargrön,
jublet växer öfver sjö och stränder,
skapelsen förrättar morgonbön.

Mellan björk och hassel stupar vägen
ned mot bryggan, där min lilla båt
vaggar smått oroligt, angelägen
såsom jag att trotsa Rans försåt.

Spöna stufvas ned vid vägkostkorgen,
brunstekt hand med kraft i åran tar
och — förbi med mödorna och sorgen! —
öfver vågors lek framåt jag far.

Granholmsgrundet, dit jag kosan ställer,
är sen gammalt en beprisad ort,
hunnen dit ej någon modet faller,
här man plägar håfva jämt i stort.

Snart också förtöjd i ro jag frestar
lyckans gunst i fridfull, arla stund,
några sprattlande och rara bestar
ren jag stört i deras morgonblund.

Pipan tändes för att nöjet öka
och en „risp“ tas in att ge vigör —
i mitt grannskap ser jag fiskarn stöka
med att vitja vid sin stångkroksstör.

Hälsning bytes, man om bytet språkar,
han har gäddor ren ett rundligt fång,
men det dock ej mig det minsta tråkar,
att han får sig nya gång på gång.

Ty *han* stretar ju för livvets tunga,
nöjet är *mitt* mål, jag hunnit det,
nöjet att få fri på vågen gunga,
att ta del af sommarns härlighet.

Så i maklighet jag länge sitter,
„gör en bom“ ibland, men skörd också,
lyss förtjust till fågelns muntra kvitter,
tärnans lystring under himlens blå.

Ynglingens bön

Ynglingens bön.

Min Gud, hvad än en framtid bringar mig:
ett tryggadt hem, en kamp på stormig stig,
låt mina tankar renas i det ljus,
som strålar mot oss från ditt fadershus.

Och stapplar foten under brydsam färd
och tom och öde känns den vida värld,
o, räck mig då din kärleks starka hand,
att vilsne vandrarn hinner hemmets strand!

O, lär mig städse skåda dig i alt,
att lyssna villigt till hvad du befalt,
och låt mig egna af min kärleks brand
det ädlaste åt hem och fosterland.

Och då det skymmer, ögats blick blir matt
och stoftet vill till ro bland grafvars natt,
o, låt mig hoppas, att en vän ibland
med minnets blommor går till kullens rand.

Jul.

Där falla små hvita flingor
från höga himmelens famn,
de bäddas till sist i drifvan
förglömda, förutan namn.

Men snart öfver hvita täcket
gladt klingande bjällran far
och manar så månet minne
till lif från flyktade dar.

Och ängeln, den kända, kära,
den aldrig förgättna gäst
hörs tälja igen sin saga
om julens signade fest,

den fest, som ej tid förbleknar,
hur själf hon ock växling bär,
den fröjd, som har högre ursprung
och därför ovansklig är.

Vi minnas den gröna granen
i glittrande, härlig skrud,
de otvungna glädjeropen,
de fromma psalmernas ljud.

Där strålar det helga templet
igen som i forna dar —
„träd in!“ så mäktigt det bjuder,
„och glöm hvad du pröfvat har!“

Träd in och mottag af friden
dess skönaste, bästa gärd,
att sedan du frid kan bringa
också till den sjuka värld,

att sedan du glad kan möta
den signade julekväll
och barnens strålande blickar
också i ditt eget tjäll.

Illusioner.

Förhäf dig ej, där hölj'd af ära
i bjäfs och glitter fram du går!
Den dag kan gry, då fattigmannen
sin fröjd får blanda med din tår.

Och säg ej stolt, att mer än mången
all visdoms skatt du äga fått!
Då natten skymmer, skall du finna
hur ringa du i grund förmått.

Och tro ej: rikdom, börd och hyllning
åt mänskan staka lifvets stig.
Ty anor krossas, guldets skingras,
en var och är evinnerlig.

O, klaga ej!

, klaga ej, att du är ensam vorden,
om vännen sviker, som gaf dig sin hand,
det fins så mycket ädlare på jorden,
som mäktigt är att knyta nya band.

O, klaga ej, om sorgens törnen stinga
i dig sin udd, alt är förgängligt här;
se, nya dagar nya fröjder bringa,
och mången pröfning god för hjärtat är.

O, klaga ej att du är fattig, ringa,
att guldet aldrig smeka får din hand.
Gå ut i skogen, där sig fåglar svinga
med jubeltoner öfver sjö och strand;

gå dit och dela deras fröjd och lycka,
fast de ej äga mer än bräckligt bo,
och se på blomstren, som så härligt smycka
hvar minsta tufva, lär dig deras ro.

O, klaga ej, att kortsynt städs du famlar
emot ett okänt, som du vill förstå,
att tankens bålverk för ett vindkast ramlar,
fast under seklers lopp man bygt därpå.

Hvad vore lifvet, om ren här vi funne
på alla frågor ett orubbligt svar,
och evigheten — då dess rand vi hunne,
vi ägde intet för vår åtrå kvar.

Människan och djuren.

(Prolog vid „Djurvännernas“ soaré 1893.)

Du, som kan såras af en nyck ibland,
om ej ditt mål du utan motstånd hinner,
och vredens låga nära upp till brand,
om ohördt någon gång ditt rop försvinner,
se åkarkampen i sitt rede spänd
hur blindt och trofast han på oket drager,
det minsta snedsprång — och mot knotig
länd
en snärt själfrådigheten snart förtager.

Du klagas kanske, att förbisedd här
och kallt förskjuten du mot ödet stretar,
att lifvet dig så ringa fröjd beskär,
att efter lyckans gunst du fåfängt letar.

Men krypet trampar du likgiltigt ned,
där underdånigt för din fot det krälar,
det där ej stör ditt goda hjärtas fred —
än gifs miljontal kvar af stoftets trälar.

Du sitter hölj'd af ära, glans och börd
i praktgemak och dina maktbud delar,
men sinnets jämvikt är af något störd
och flärdens glitter hjärtats sår ej helar.

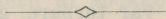
Då når ett kvitter dig från grönklädd dal,
och hjärtat blir helt vekt och sinnet lifvas,
och kvalmat viker bort från prakttyngd sal —
du varsnar re'n hur bra du börjar trifvas.

Och stum du spörjer: „Lilla fågel där,
hur kan *du* städse nöjd och munter vara,
o, också mig din vackra visdom lär!“
Så kan du yttra idel tänklöst bara,

ty nästa dag kanhända ren du går
och sprider ofrid i hans lugna näste
och tar ifrån de små i lifvets vår
just det, som varit deras stöd och fäste

Och dock du poekar på barmhärtighet
och klandrar ödet, att det dig förföljer,
i andras lycka finner du förtret
och egen svaghet med en mantel höljer.

Dock, lyckan danas ej med vapnens rätt
— ty blodbesudlad tecknas våldets bana —
men ädel handling adlar mänskoätt,
och *kärleken* skall svinga högst sin fana.

Ljus åt folket.

Trefaldighetssöndan den sjätte det var
Karl August från Stens skulle göra sitt
bästa

att pränta i skallen på frände och nästa
det syfte upplysningens spridande har.

Stensgubben var torpare, gammal men kärf,
som gjorde sitt dagsvärke där som hvar
annan,

mor stretade med, men förglömde ej pannan,
där kaffet gaf lönen för väl fullgjordt värf.

Och idoghet leder till glädjefullt mål.

Vårt torp gjorde framsteg i jordbruk som
annat;

och var det ej, sade man, rent af förbannadt,
att gubben nu slagit sig på att bli bål.

Med tårar af glädje stå Stens mor och far
och se upp till ynglingen, „han, som fått lära“ —
bakom höras gubbarna smått för sig svära,
den där alt för länge vill hålla dem kvar.

Nog hade man väntat långt läkrare spis —
en endaste psalm ej på kvällen fick ljuda;
att fräkt våga klarsynta människor bjuda
på slikt, och på köpet bli kallad för vis!

Karl August har slutat med längtan och hopp,
att ljus må åt folket i ymighet spridas,
att manligt för kunskapens seger må stridas,
och ingen förtröttas och häjda sitt lopp.

Åhörare skaran — dess flertal helt visst —
begifver sig hemåt besluten i sinnet
att pränta orubbligt och bärgfast i minnet,
hur blindt man förgätar sin Herre och Krist.

Skärgårdsbild.

En liten täck oas i milsvid fjärd,
dit inga nycker nå från fåfång värld,
och högst på skäret inom björkars rund
den näpna stugan bygd på hällegrund.

I fjärran land på hafvet färdas far.
Han samlar träget där för gamla dar,
för barn och maka, hemmets hägn och frid,
då själf han gått till ro från lifvets strid.

Nu leker sommarsol ur himlens loft
och träden gjuta in sin sköna doft
i ljusa stugan, där vid fönstrets rand
mor knyter nät med städse flitig hand.

I vaggan närmst intill sin yngsta nyss
hon glad sett somna för en moderskyss
och utifrån en stämma, silfverklar,
hörs tolka hjärtats fröjd i vårens dar.

Hon håller stilla för en stund och ser
helt längtansfullt mot fjärran synkrets ner
och brister så med vemod ut ibland:
„Skall ej ett segel skönjas vid dess rand?“

Jo — månet också ren hon skymta sett,
men sedan fly tillbaka lika lätt,
en hägring endast likt så mycket här,
som hoppets alt för lätta skepnad bär.

Frihet och tvång.

Bind brottslingen med stadig black om foten
och tag hans frihet, tils han bättrar sig,
men lägg ej bojor på arbetarns sträfvan,
han fosterlandet ger sin skärf och dig.

Låt barnet tumla fritt från läxors grubbel
i solig lek på äng, i stormars larm,
ej gagnar fosterjord brådmogen lärdom,
blott mod i bröst och kraft i härdad arm.

Förkväf hvar stämman, som sitt hat predikar,
men lägg ej fjättrar kring det fria ord;
vet — om ock slafven krälar fram i gruset,
hans traktan går dock vida ofvan jord.

Bygg dam för hafvet, om det våldsamt tränger
mot odlad teg och slår dess skördar ned,
men lägg ett ok ej på ett folk, som kämpar
mot ädelt mål, för bildning, rätt och fred.

Fritt måste plantan spira upp i ljuset,
om hon skall bära blom och frukt en dag;
men vill du se den i dess växtkraft domna
snär in den då och så dess must förtag!

På Lifvets läxa.

I tidig morgon ren man såg
den lille pilten streta
på väg till skolans lärdomssal
att vishetsskatter leta.

Och fastän himlens sky ibland
rätt mulen uppsyn tedde,
fast frosten skar i spänslig kind
och den i purpur klädde,
log städse sol ur ögats djup
och lif hvar fiber gömde,
om stora bragder, namn och glans
han i sin oskuld drömde.

Sen dess har månet år förgått.
Nu är han gammal vorden.
Med slocknad blick och vissnad kind
han längtar bort från jorden.

Och skolans läxa, visdomen
han där sig fatta lärde
är glömd, sen lifvet inlärt sin,
den enda dock af värde.

På hemmets torfva.

Han står igen på gammal, välkänd grund,
sen åratat han lifvets skiften pröfvat;
dock ej han ser i denna högtidsstund
hvad tiden här på hemmets mark föröfvat.

Omhvärfd af minnet, värdt mer än det guld,
hvars kalla glans än ej hans blick bedårat,
och klart medveten om den syndaskuld,
som kindens ros förtärt, hans panna fårat,

han sjunker ner på sina nötta knän
och biktar alt hvad såradt hjärta känner —
och bönen, glömd kanske för länge sen,
på bleka läppars par så sällsamt bränner.

Så dröjer han en lång, en salig stund —
och sommarkvällens sol på kullen leker,
den tränger in i löfklädd skog och lund,
den vandrarns tärda drag helt vänligt smeker.

Den faller ner på kyrkogårdens jord —
där förr som barn han sprang så många gånger —
den lockar fram ur malmen glömda ord,
ur kyrkans inre halft förgättna sånger.

Den strör sitt guld i vikens lugna famn,
där blank en rand om roddarns kosa talar,
den hinner klipporna kring välkänd hann,
där vägen tager vid till hemmets salar.

Den faller på en rad af stolta hus,
det forna hemmet, där som barn han lekte,
där julen log så skön — ett haf af ljus —
där modershand den röda kinden smekte.

Han vaknar upp. Förflydd är drömmen ren
och värkligheten hinner främlings öga,
han ser inför sig endast sten på sten
och öfver gruset himlens hvalf, det höga.

På denna torfva flydde barnets dröm,
från denna vrå gick vägen ut i lifvet,
nu lefnadsjullen stött på tidens ström
och hemmet var förfallet, öfvergifvet.

Alt låg i spillror — hoppet fans dock än,
vid detta skulle han sin framtid trygga
och öfver gruset och förgängelsen
sitt nya hem på bärgfast grundmur bygga.

Vid en väns grift.

Människolif, hvars mål är doldt i fjärran,
jäktande själ, som bidar segerns tid,
alt, som var dunkel, får sitt ljus af Herran,
alt, som var smärta, får när Honom frid.

Stoftbarnets lek med livvets stora frågor,
kampen efter vinning, tro på nyfödd väkt
domna som vinden öfver dunkla vågor,
då det blir natt och dagens ljus är släkt.

Ett står dock kvar: det eviga, det höga,
som är vår tröst, då annat allt förgår,
det, som kan lifva ännu brustet öga,
det, som ett hjärta domnadt snart förstår.

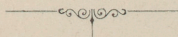
Stoft, som till frid i grafvens dunkel slutes,
ande, som gått till rum, dit sorg ej når,
vänskapens tår, som nu vid kullen gjutes,
bytes till blom en dag med sol och vår.

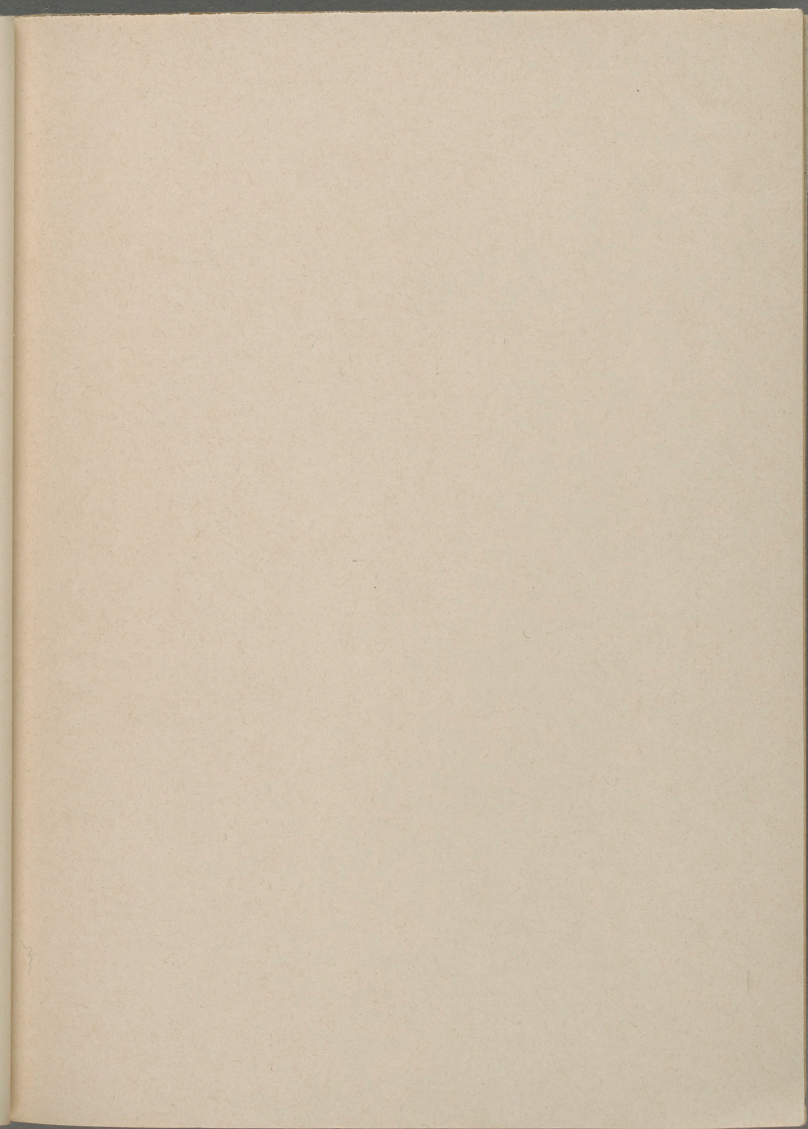
Innehåll.

En liten solglimt	3
Nydaning	5
Hvad vill du väl?	7
En sommarsaga	9
Goda råd	11
Jul på hafvet	12
Ett litet ord	15
Barnatro	17
Till henne	19
Hälgdagsro	21
På äldringens hedersdag	23
Fiskefärden	25
Ynglingens bön	28
Jul	30
Illusioner	32
O, klaga ej!	33
Människan och djuren	35
Ljus åt folket	38
Skärgårdsbild	41
Frihet och tvång	43
Litvets läxa	45
På hemmets torfva	47
Vid en väns grift	50

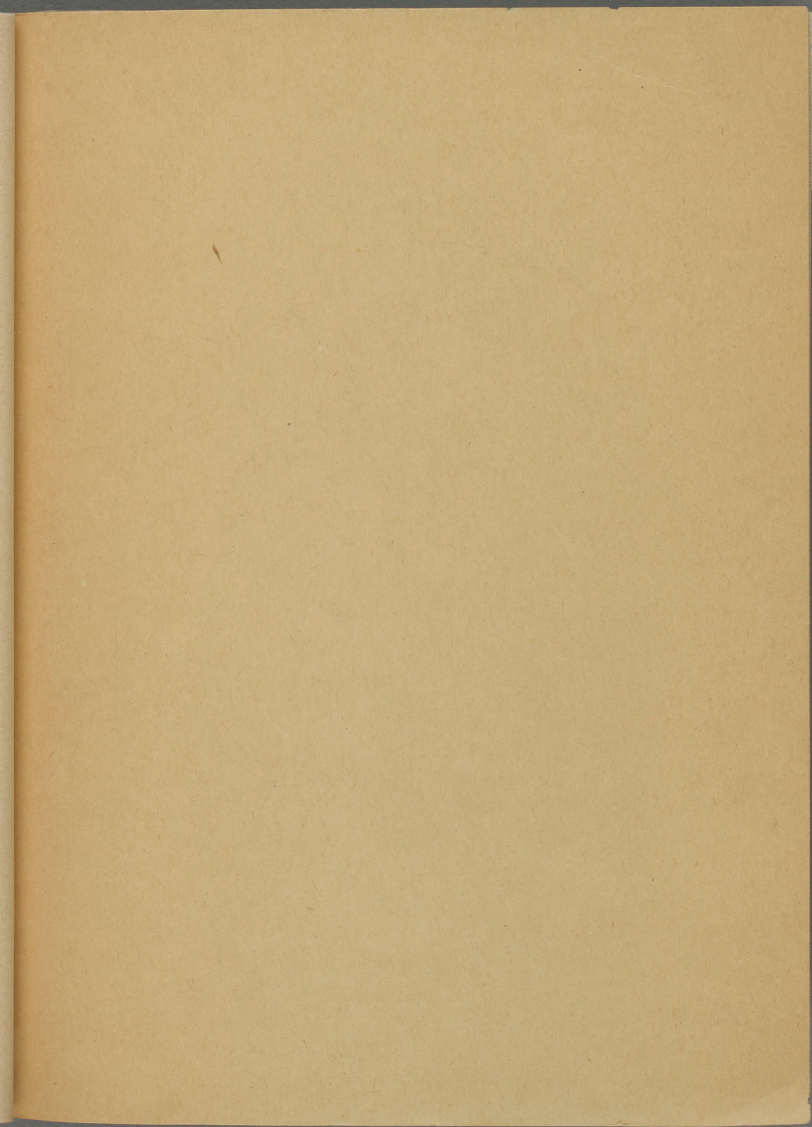

Innehåll

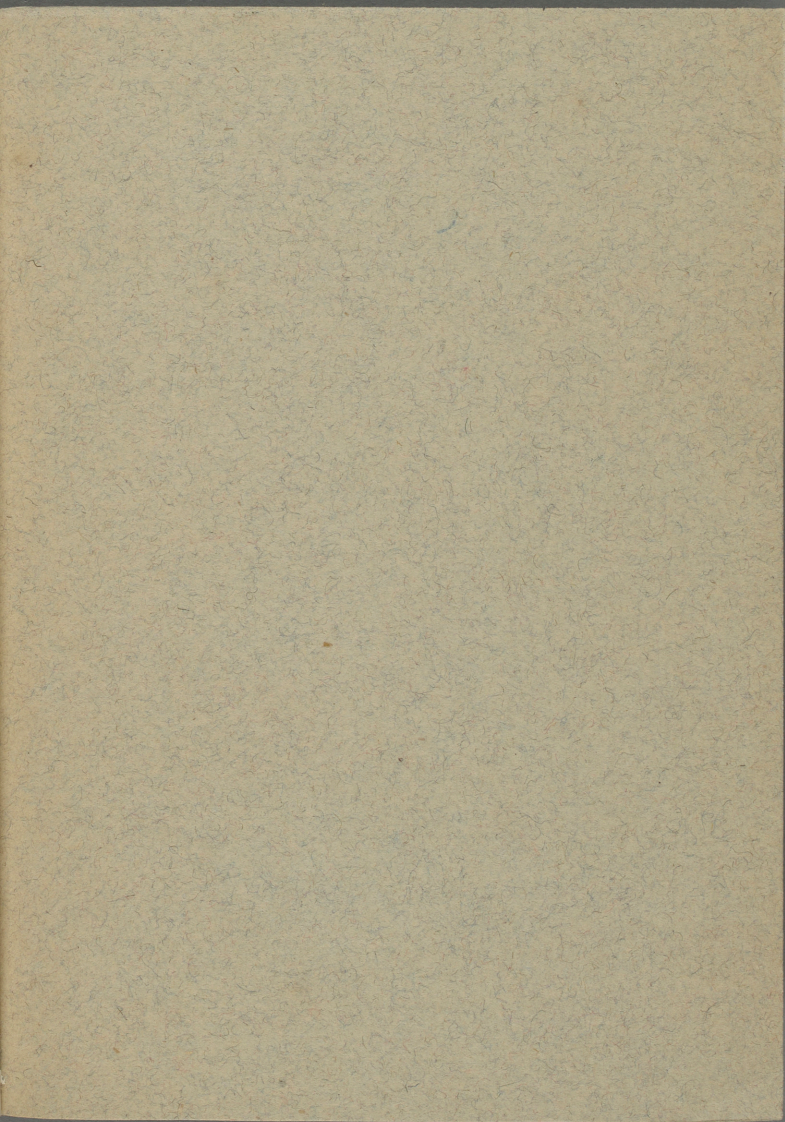
1	En liten solbjörn
2	Nyland
3	Hvad vill du være?
4	En sommerdag
5	(Leds 188)
6	Lal og halv
7	En lille øst
8	Harstet
9	Til sønnen
10	Halvåret
11	De tidlige arbejds
12	Halvåret
13	Tidlige år
14	Lal
15	Harstet
16	O klær af
17	Harstet og år
18	Lær at være
19	Harstet
20	Lær at være
21	Lær at være
22	Lær at være
23	Lær at være
24	Lær at være
25	Lær at være
26	Lær at være
27	Lær at være
28	Lær at være
29	Lær at være
30	Lær at være

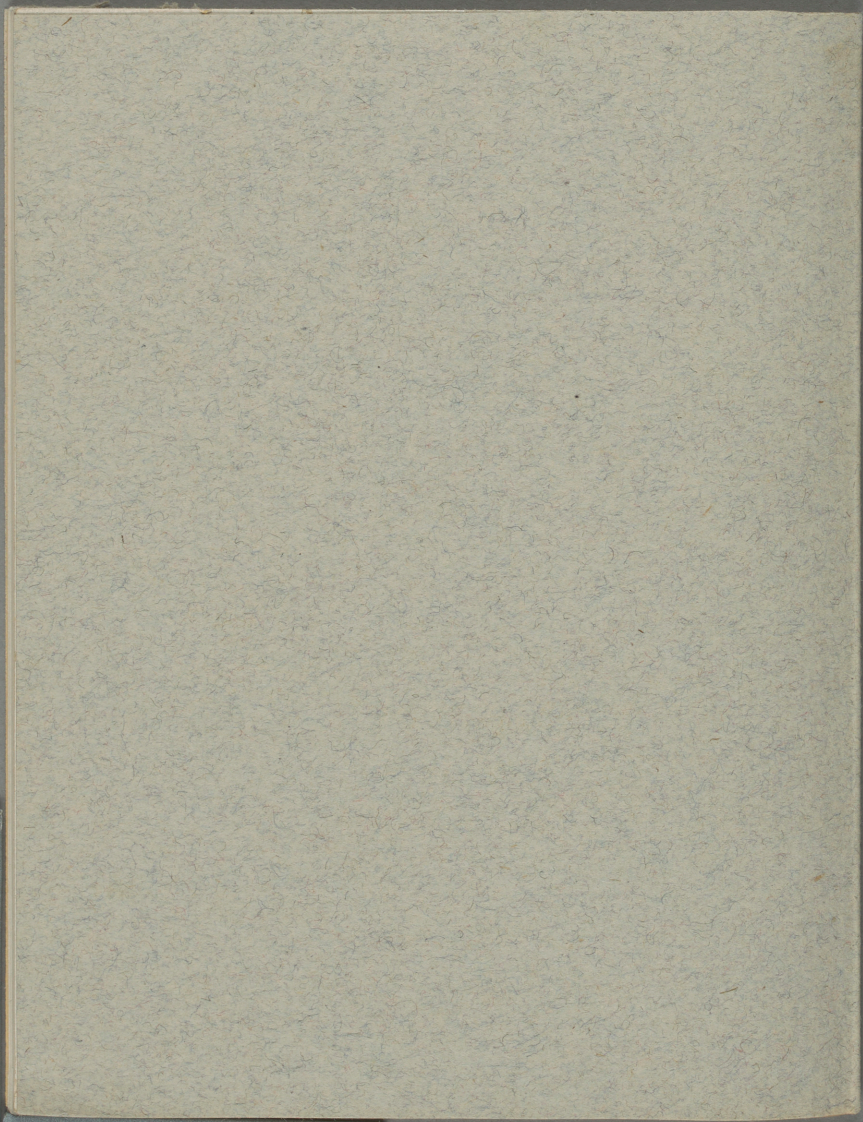

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

